

Συγχρόνως ἐξήταζε τὸν κομιστήν.
Ἄμυδρὰ ἀνάμνησις ἐπανήλθεν ἐν τῷ νῷ του.

Ἦτο ὁ ἄνθρωπος, εἰς ὃν εἶχε δώσει πέντε λουδοβίκεια καὶ ἐπιστολήν.

Χαμηλοφώνως, ἵνα μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν φυλάκων, οἵτινες ἔμενον ἔξω, ὁ Ἰσαὰκ προσέθηκε :

— Νὰ εἰσθε ἕτοιμοι νὰ φύγετε.

Ἡ καρδιά τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ ἀνεσκίρτησεν.

— Πότε ; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Αὐριον, πρὶν ἐξημερώσῃ.

— Δὲν εἶναι παγίς ;

— Ἐδῶσα πιστῶς τὴν ἐπιστολήν σας.

— Εἰν' ἀληθές. Ὑπηρέτησόν μας καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψω.

— Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ! ἐσκέφθη ὁ Ἰουδαῖος, τὸ μάννα τοῦ οὐρανοῦ βρέχει !

— Τὸ ὄνομά του ;

— Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Καρβύ. Ἀναλαμβάνω τὰ πάντα. Τὴν νύκτα ταύτην ἀγρυπνεῖτε.

Ὅταν ἐπανεκλησθήῃ ἡ θύρα, οἱ τρεῖς φίλοι ἔρριφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

— Ἐσώθημεν ! εἶπεν ὁ Ρωμαῖος.

— Ὅχι, ἀκόμη, παρετήρησεν ὁ Οὐγος.

— Ὡ ! νὰ ἐξέλθωμεν μόνον, ἐκράυγασεν ὁ Ροβέρτος, καὶ ὅσον διὰ νὰ μὴ συλλαβῶσιν ἐκ νέου, θὰ ἦναι ὀλίγον δύσκολον !

Καὶ ἐτελείωσαν τὸ δεῖπνόν των εὐθυμώτερον ἀφ' ὅ,τι τὸ εἶχον ἀρχίσει.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, δὲν ἀπώλεσε τὸν χρόνον του.

Διηυθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φασιανού.

Ἡ Πολωνὶς τὸν ἀνέμενεν ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, καὶ ἦτο τόσῳ ἡρεμὸς ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐδηλητηρίασε τὸν σύζυγόν της, καθ' ἣν ἐφόνευσεν τὴν δυστυχῆ Ἑλένην.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἐκ μαρμαροῦ οὐδὲ στιγμήν ἀμφέβηκε περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἐγένετο, εἶπε. Διὰ ποίας τιμῆς ;

— Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

— Τολμήσατε.

— Θὰ ἐδίδατε δεκαπέντε χιλιάδες φιορίνια ;

— Πέντε χιλιάδες δι' ἑκάστον ;

— Μάλιστα.

— Ἔστω. Αὐτὸ εἶναι ὅλον ;

— Καὶ ἐπὶ πλέον τὴν εὐτελεῖ μεσιτείαν μου.

— Πόσον ; ἠρώτησεν ἡ Βάνδα.

— Ὅσον θελήσετε, ὑψηλοτάτη !

— Πέντε χιλιάδες φιορίνια σοὶ ἀρκοῦν ;

— Πέντε καὶ πέντε γίνονται δέκα, ἐσκέφθη ὁ Ἰουδαῖος, θὰ λάβω ὅσα καὶ ὁ ταγματάρχης.

Καὶ ἐπανέλαβε μεγαλοφώνως :

— Βεβαίως, ὑψηλοτάτη. Πῶς θὰ πληρώσητε ;

— Χεῖρα μὲ χεῖρα, εἶπε. Τοὺς τρεῖς στρατιώτας μου καὶ θὰ λάβητε τὰ χρήματά σας.

— Ὁ ταγματάρχης θὰ ζητήσῃ προκαταβολήν.

Ἡ πριγκίπισσα ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης δέμα χαρτονομισμάτων.

— Λάβετε τὸ ἡμῖς τῆς ποσότητος, εἶπε, καὶ δόσατέ μοι ἀποδείξιν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ἐπιστρέψω κατὰ τὴν στιγμήν της παραδόσεως.

Ὁ Ἰουδαῖος δὲν ἀφῆκε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

Ἦρπασε τὰ χαρτονομίσματα μὲ τὴν προθυμίαν ἐκείνην, μεθ' ἧς ὁ συνεταῖρος αὐτοῦ Ἀβραὰμ Κρετσνάχ ἀπήλαττε τοὺς πύργους τῆς Πικαρδίας τῶν ἐπίπλων, ἅτινα εἶχον ἐκεῖ λησμονηθῇ.

Ἐπειτα ἐξέθεσε τὸ σχέδιον τῆς ἀποδράσεως.

Τὴν δὲ προσδιορισθεῖσαν ὥραν, ὁ παλαιοπώλης ἐπανήλθεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ διαπραγματευτοῦ.

— Θὰ σᾶς χρειασθῶσιν ἵπποι, εἶπεν.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Πολωνίδος ὑπῆρξε βραχεῖα.

— Ἐχω.

— Ἐνδύματα ;

— Ἐχω.

— Ὅπλα, ὅπως σᾶς χρησιμεύσωσιν ἐὰν σᾶς προσβάλλωσι καθ' ὁδόν ;

— Ἐχω.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ τὴν παρετήρει μετ' αἰδούσης εἰδωλολατρείας.

Διότι ἐκείνη ὠμίλει καθαρῶς, ἀδιστάκτως καὶ τόσῳ ἀγερῶχως, ὥστε τὸν ἀπελίθου.

— Τί γυνή, διὰ τοιαύτας ὑποθέσεις, ἐσκέφθη.

Αἶφνης τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις.

— Καὶ γεωγραφικοὶ χάρται, πριγκίπισσα ; ἠρώτησεν, ὅπως γνωρίσωμεν τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὀφείλωμεν ν' ἀκολουθήσωμεν ;

— Ἐχω.

Ἐκεῖνος προσέκλινεν ἐδαφικῶς ἐκπλαγεῖς, ἐτακτοποίησε μετὰ τῆς Πολωνίδος λεπτομερείας τινάς, ἤκουσε τὰς τελευταίας παραγγελίας της καὶ ἀπῆλθεν.

— Ἰδοὺ χρήσιμος ἄνθρωπος ! ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὴν καὶ ἡ Βάνδα.

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι. Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἀπέδειξε προφανῶς, ὅτι εἰς καλὸς Ἰουδαῖος, ἀπηλλαγμένος τῶν προλήψεων τοῦ συνειδότος τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς δυστυχοῦς φύσεως ἡμῶν, εἶναι ἐν τισι περιστάσεσι πολύτιμος βοηθός.

Καὶ ὅσον μεγάλην, ἂν ὑπῆρξε ἡ εὐτελεῖς μεσιτεία του, τὸ τέκνον αὐτοῦ τοῦ Ἰσραὴλ τὴν εἶχεν ἐπαξίως κερδίσει.

[Ἐπεται συνέχεια.]

K.*

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἀφ' ἐτέρου, ἀγαπητέ μου θεῖε, ἐγὼ μέλλω νὰ ζῇσω ἐν τῷ κόσμῳ, μέλλω νὰ σχετισθῶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, μέλλω νὰ τοὺς βλέπω, καὶ δὲν πρέπει νὰ καλύπτω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ὑμεῖς μοὶ εἴπατε

χιλιάκις, ὅτι μὲ θέλετε εἰς τὸν ἐνεργὸν βίον κηρύσσοντα τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, διαδίδοντα αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον, καὶ οὐχὶ προσηλωμένον εἰς τὸν θεωρητικὸν βίον καὶ εἰς τὴν μόνωσιν. Τώρα, καλῶς. Ἐὰν τοῦτο ἔχῃ οὕτως, ὅπως καὶ ἔχει, τίνι τρόπῳ ἔπρεπε νὰ φερθῶ, ὅπως μὴ ἴδω τὴν Πεπίτα Χιμένες ; Ὅπως μὴ καταστῶ γελοῖος, κλείων εἰς τὴν παρουσίαν αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς ; ἔπρεπε, κατ' ἀνάγκην, νὰ βλέπω τὸ κάλλος τῶν ὀφθαλμῶν της, τὴν ροδόλευκον καὶ καθαρὰν χροιάν της, τὸ εὐθὺ καὶ μαργαριτωδὲς τῶν ὀδόντων της, οὓς ἀποκαλύπτει ὅταν μειδῇ, τὴν δροσερὰν ἐρυθρότητα τῶν χειλέων της, τὸ γαλήνιον καὶ λεῖον τοῦ μετώπου της, καὶ ἄλλα χίλια θέληγτρα, ἅτινα ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἐν αὐτῇ. Εἶνε φανερόν ὅτι εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸ σπέρμα τῶν ἀκολάστων σκέψεων, τὸ ζύμωμα τοῦ κακοῦ, ἐκάστη τῶν ἐντυπώσεων, ἃς ἡ Πεπίτα ἐμποιεῖ, δύναται νὰ ἦνε ὡς τὸ κτύπημα τοῦ σιδήρου τοῦ ἐπὶ χάλικος, ὅπερ παράγει τὸν σπινθῆρα, ὅστις τὸν κατακαίει ὀλόκληρον καὶ τὸν καταβιβρώσκει.

Ἀλλὰ, προφυλαττόμενος ἀπὸ τοῦ κινδύνου τούτου, καὶ σκεπτόμενος καλῶς διὰ τῆς ἀσπίδος τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς, νομίζω ὅτι δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ. Ἐκτὸς τούτου, ἐὰν εἶνε τολμηρόν νὰ εὕρῃ τις τὸν κίνδυνον, εἶνε δειλία νὰ μὴ γνωρίζῃ τις νὰ προφυλαχθῇ ἢ νὰ τὸν ἀποσύρῃ, ὅταν παρουσιάζεται.

Μὴ ἀμφιβάλλετε. Ἐγὼ βλέπω ἐν τῇ Πεπίτῃ Χιμένες ἐν ὥρατιον πλάσμα τοῦ Θεοῦ, καὶ χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν. Ἐὰν αἰσθάνωμαι φίλτρον τι δι' αὐτὴν εἶνε ἕνεκα τῶν ἐπαίνων, οὓς ἀκούω δι' αὐτὴν παρὰ τοῦ πατρός μου, παρὰ τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου καὶ παρ' ὀλῶν σχεδὸν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου τούτου.

Δι' ἀγάπην τοῦ πατρός μου, τὸ ἐπεθύμουν, ὥστε ἡ Πεπίτα νὰ παρητεῖτο τῶν ἰδεῶν καὶ σχεδίων της περὶ τοῦ μεμονωμένου βίου, καὶ νὰ τὸν ὑπανδρεύετο. Ἀλλ' ἃς ἀφήσωμεν τοῦτο κατὰ μέρος, ἐὰν ἐβλεπον ὅτι ὁ πατήρ μου εἶχε μόνον ἰδιοτροπίαν τινὰ, καὶ οὐχὶ ἀληθὴ ἀγάπην, θὰ ἐχαίρομην ἐὰν ἡ Πεπίτα διέμενε σταθερὰ εἰς τὴν ἀγνὴν χρείαν της, καὶ ὅταν ἐγὼ θὰ ἤμην πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἰς τὰς Ἰνδίας, ἢ τὴν Ἰαπωνίαν, ἢ εἰς ἄλλας ἀποστολὰς μάλλον κινδυνώδεις, θὰ εἶχον παρηγορίαν τινὰ περιγράφων αὐτῇ τὰς περιπλανήσεις καὶ τοὺς κόπους μου. Ὅταν δέ, γέρων ἤδη, θὰ ἐπέστρεφον εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον μου, θὰ ἡχαριστούμην τότε πολὺ νὰ συνοικειωθῶ μετ' αὐτῆς, ἥδη γραίας καὶ ταύτης, καὶ νὰ συνάπτωμεν συνομιλίαν πνευματικὰς καὶ συζητήσεις ὡς ἐκεῖνας, ἃς συνάπτει νῦν κατὰ μόνας μετὰ τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου.

Σήμερον, ἐν τούτοις, καθὼς εἶμαι νέος, ὀλίγον πλησιάζω τὴν Πεπίτα μόλις τῇ ὁμίλῳ. Προτιμῶ νὰ θεωρῶμαι ὡς δειλός, ὡς ἀνόητος, ὡς κακῶς ἀνατε-

θραυμένος καὶ δύστροπος, παρὰ νὰ πα-
ράσχω ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην εὐκαι-
ρίαν, ὅχι πλέον εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῶ
δι' αὐτὴν ὅ,τι δὲν ὀφείλω, ἀλλ' οὐδὲ εἰς
τὴν ὑπόνοιαν καὶ τὴν κακολογίαν.

Ὅσον διὰ τὴν Πεπίτα, οὐδὲ μακρόθεν
συμφωνῶ εἰς ἐκεῖνο, ὅπερ ὑμεῖς λέγετε,
ὅτι διαβλέπετε ὡς ἀόριστόν τινα φόβον.
Ὅποῖον σχέδιον πρέπει νὰ σχηματίσῃ
αὕτη ὡς πρὸς ἄνθρωπον, ὅστις μέλλει νὰ
γίνῃ κληρικός μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας;
Αὕτη, ἣτις περιεφρόνησε τόσους, διατί θὰ
ἡγάπα ἐμέ; Ἀρκούντως γνωρίζω ἐμαυ-
τόν, καὶ ἡξυρῶ ὅτι δὲν δύναμαι, εὐτυ-
χῶς, νὰ ἐμπνεύσω πάθη. Λέγουσιν ὅτι
δὲν εἶμαι ἀσχημὸς, ἀλλ' ὅτι εἶμαι ἀ-
δέξιος, δειλός, περιορισμένου πνεύματος,
καὶ ὀλίγον εὐχάριστος. Φέρω τὰ ἔχνη ἐ-
κείνου, τὸ ὅποῖον εἶμαι, δηλαδὴ ταπεινοῦ
σπουδαστοῦ. Τί ἀξίζω ἐγὼ ἀπέναντι τῶν
ῥαίων ἐκείνων, καίτοι ὀλίγων ἀγροίκων
νεανιῶν, οἵτινες ἐζήτησαν τὴν Πεπίτα;
τῶν εὐκινήτων ἵππων, τῶν διακριτικῶν
καὶ εὐχαρίστων ἐν τῇ συνομιλίᾳ τῶν, κυ-
νηγούντων ὡς ὁ Ναμβρῶδ, ἐπιδεδίωκναι εἰς
ὅλας τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, τραγου-
διστῶν περιφήμων καθ' ὅλας τὰς ἑορτὰς
τῆς Ἀνδαλουσίας, καὶ χορευτῶν χαριέν-
των, κομφῶν καὶ ἐπιτηδείων; Ἐὰν ἡ
Πεπίτα περιεφρόνησε πάντα ταῦτα, πῶς
δύναται νῦν νὰ προσηλωθῇ εἰς ἐμέ καὶ νὰ
συλλάβῃ τὴν διαβολικὴν ἐπιθυμίαν καὶ
τὸν ἐτι μᾶλλον διαβολικὸν σκοπὸν τοῦ
νὰ ταράξῃ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς μου,
νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐγκαταλείψω τὸν προορι-
σμόν μου, ἴσως νὰ ἀπωλεσθῶ; Ὅχι! δὲν
εἶνε δυνατόν. Ἐγὼ θεωρῶ καλὴν τὴν
Πεπίταν· ἐμαυτὸν δέ, καὶ τὸ λέγω χωρὶς
ἐπιπλάστου μετριοφροσύνης, θεωρῶ ἀσή-
μαντον. Ἐννοεῖται ὅτι θεωρῶ ἐμαυτὸν
ἀσήμαντον εἰς τὸ νὰ κάμω νὰ μὲ ἀγα-
πήσῃ, ὅχι ὅμως καὶ εἰς τὸ νὰ ἦμαι φί-
λος τῆς, καὶ εἰς τὸ νὰ μὲ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ
δείξῃ ποτὲ προτιμήσιν τινα δι' ἐμέ, ὅταν
ἐγὼ θὰ ἦμαι ἀξίος τῆς προτιμήσεως ταύ-
της, διὰ ζωῆς ἀγίας καὶ ἐργατικῆς.

Συγχωρήσατέ με, ἐὰν ὑπερασπίζωμαι
ἐμαυτὸν λίαν-θερμῶς, διὰ τινὰς παρασιω-
πήσεις τῆς ἐπιστολῆς σας, αἵτινες ὁμοιά-
ζουσι πρὸς κατηγορίας καὶ λυπηρὰς προ-
μαντεύσεις. Δὲν παραπονέομαι διὰ τὰς
παρασιωπήσεις ταύτας.

Μοὶ δίδετε σὺ φρονος συμβουλὰς, ὧν
μέγα μέρος ἀποδέχομαι, καὶ σκέπτομαι
νὰ ἀκολουθῶ. Ἐὰν φοβεῖσθε πέραν τοῦ
δέοντος, προέρχεται τοῦτο ἀναμφιβόλως
ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ λαμβάνετε
δι' ἐμέ καὶ δι' ὅπερ ἐγὼ ἐξ ὅλης καρ-
δίας εὐχαριστοῦμαι.

4 Μαΐου.

Εἶνε παράδοξον, ὅτι τόσας ἤδη ἡμέ-
ρας δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ γράψω πρὸς ὑ-
μᾶς, ἀλλ' αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὁ πα-
τήρ μου δὲν μὲ ἀφίνει ἡσυχον, καὶ αἱ ἐπι-
σκέψεις μὲ πολιορκοῦσιν.

Ἐν ταῖς μεγάλας πόλεσιν εἶνε εὐκο-
λον νὰ μὴ δέχῃται τις, νὰ μονῶται, νὰ

πλάσῃ δι' ἐαυτὸν μίαν ἐρημίαν, μίαν Θη-
βαίδα ἐν τῇ μέσῃ τοῦ θορύβου. Ἀλλ' ἐν
χωρίῳ τῆς Ἀνδαλουσίας, καὶ πρὸ πάν-
των ὅταν ἔχῃ τις τὴν τιμὴν νὰ ἦναι υἱὸς
τοῦ δημάρχου, εἶνε ἀνάγκη νὰ ζῇ ἐν τῇ
κοινῇ. Ὅχι μόνον εἰς τὸ σπουδαστήριον,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κοιτῶνά μου εἰσέρχον-
ται, χωρὶς νὰ τολμήσῃ τις νὰ τοὺς ἐμ-
ποδίσῃ, ὁ κύριος Ἐπίτροπος, ὁ γραφεὺς,
ὁ ἐξάδελφός μου Κουρρέτος, υἱὸς τῆς κυ-
ρίας Κασίλλδας, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἵτινες
μὲ ἐξυπνοῦσιν ὅταν κοιμῶμαι, καὶ μὲ φέ-
ρουσιν ὅπου θέλουσιν.

Ἡ λέσχη δὲν εἶνε ἐδῶ μόνον διασκεδά-
σις κατὰ τὴν νύκτα, ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς
ῥας τῆς ἡμέρας. Ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης τῆς
πρωίας εἶνε πλήρης ἀνθρώπων φλυαρούν-
των, ἀναγινωσκόντων ἀκροθιγῶς καμ-
μίαν ἐφημερίδα, ὅπως μάθωσι τὰ νέα,
καὶ χαρτοπαικτούντων. Εἶνε ἄνθρωποι,
οἵτινες διέρχονται δέκα ἢ δώδεκα ῥας
τὴν ἡμέραν παίζοντες ζατρίκιον. Ἐπὶ τέ-
λους, ὑπάρχει ἐνταῦθα ὀκνηρία θελατι-
κωτάτη. Αἱ διασκεδάσεις εἶνε πολλαί,
ὅπως διατηρῇται ἡ ὀκνηρία αὕτη.

Αἱ δάμαι, τὸ ζατρίκιον καὶ τὸ δόμι-
νον δὲν παραμελοῦνται. Καὶ τελευταίως
ὑπάρχει ἐνταῦθα ἐν μέγα πάθος διὰ τὰς
ἀλεκτορομαχίας.

Πάντα ταῦτα, μὲ τὰς ἐπισκέψεις, τὰς
ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς περιουσίας, ὅπως ἐπι-
σκοπήσωσι τὰς ἐργασίας, τὰς καθ' ἑκά-
στην ἐσπέραν συνομιλίας μετὰ τοῦ ἐνοι-
κιστοῦ, τὰς ἐπισκέψεις τῶν οἰνοπωλείων
καὶ ζαχαροπλαστείων, τὰς φροντίδας
περὶ καθάρσεως, μεταγγίσεως καὶ τελειο-
ποιήσεως τῶν οἴνων, καὶ τὰς δοσοληψίας
μετὰ τῶν μεταπρατῶν δι' ἀγοράν, πώλη-
σιν καὶ ἀνταλλαγὴν ἵππων, ἡμιόνων καὶ
ὄνων, ἡ μετὰ ἐμπόρων τοῦ Ξερέως, οἵτινες
ἔρχονται διὰ νὰ ἀγοράσωσι τὸν οἶνον μας,
ὅπως τὸν μεταποιήσωσιν εἰς οἶνον τοῦ
Ξερέως, κατανάλισκει ἐνταῦθα τὴν ἡμέραν
τῶν εὐπατριδῶν, μικρῶν ἀρχόντων, ἡ ὅ-
πως ἄλλως ἐπιθυμοῦσι νὰ καλῶνται.

Εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ὑπάρχου-
σιν ἄλλαι διασκεδάσεις, οἵτινες δίδουσιν
εἰς πάντα μείζονα ζωηρότητα, ὡς κατὰ
τὸν χρόνον τοῦ θέρους, τοῦ τρυγητοῦ καὶ
τῆς συλλογῆς τῶν ἐλαίων, ἡ, ὅταν τυγ-
χάνῃ ἑορτὴ τις καὶ ταυρομαχία ἐδῶ ἢ εἰς
κανὲν γειτονικὸν χωρίον, ἡ ὅταν γίνεται
πανηγυρίς εἰς τὸν ναῖσκον θαυματουργοῦ
τινος εἰκόνας τῆς Παναγίας, ὅπου, ἐὰν
συρρέωσιν οὐκ ὀλίγοι ἐκ περιεργείας καὶ
πρὸς διασκεδάσιν, καὶ διὰ νὰ προσενηώ-
σιν εἰς τὰς φίλας τῶν ἡδονῶν καὶ δρα-
πετεύσεις, πλείοτεροι ὅμως συνάζονται ἐξ
εὐλαθείας καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν προσευ-
χῆς ἢ ταξίματος. Εἰς ἐκ τῶν ναϊσκῶν
τούτων ὑπάρχει ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλο-
τάτου τινὸς βουνοῦ, καὶ εἰς τὸ ὅποῖον
καὶ γυναῖκες ἀκόμη λεπτοφυεῖς δὲν διστά-
ζουσι νὰ ἀνέλθωσιν ἐκεῖ ἀνυπόδητοι, πλη-
γόνουσαι τοὺς πόδας τῶν μὲ τὰς ἀκάνθας
καὶ τοὺς λίθους τῶν ἀνάντων καὶ δυσβά-
των ἀτραπῶν.

Ὁ βίος ἐδῶ ἔχει τι τὸ θελατικόν. Δι' ἐ-
κεῖνον ὅστις δὲν ὀνειρεύεται δόξαν, δι' ἐ-

κεῖνον ὅστις δὲν ἔχει καμμίαν φιλοδοξίαν,
ἐννοῶ, ὅτι εἶνε πολὺ ἀφροντισ καὶ γλυ-
κεῖα ζωὴ.

Ἀκόμη καὶ τὴν μόνωσιν δύναται τις
νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τινος προσπαθείας· ἀλλ' ἐ-
πειδὴ ἐγὼ μένω ἐδῶ προσωρινῶς, δὲν πρέ-
πει νὰ πράξω τὸ τοιοῦτον. Ἐὰν ὅμως
ἔμενα διαρκῶς, δὲν θὰ εὕρισκον δυσκολί-
αν, χωρὶς κανένα νὰ προσβάλλω, νὰ κλειώ-
μαι καὶ νὰ μονῶμαι ἐπὶ πολλὰς ῥας, ἡ
ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, ὅπως ἐπιδιδῶ εἰς
τὰς σπουδὰς καὶ τὰς μελέτας μου.

Ἡ τελευταία ἐπιστολή σας μὲ ἐλύπη-
σεν ὀλίγον.

Βλέπω ὅτι ἐπιμένετε εἰς τὰς ὑπο-
νοίας σας, καὶ δὲν ἡξυρῶ τί νὰ σας ἀπαν-
τήσω πρὸς δικαιολογίαν μου, ἐκτὸς ἐκεί-
νων, αἵτινα ἤδη σας ἀνέφερον.

Λέγετε ὑμεῖς ὅτι ἡ μεγάλη νίκη εἰς
τινα εἶδη μαχῶν, συνίσταται εἰς τὴν φυ-
γὴν! Ὅτι φεύγειν εἶνε νικᾶν.

[Ἐπετα συνέχεια].

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΣΟΦΙΑΣ ΚΡΑΠΟΤΚΙΝ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

[Συνέχεια]

Γ'

Εἰς τὰς πέντε ἡ Ἰουλίαν εὕρισκετο ἐπὶ
ποδός· εἰς τὰς ἑπτὰ ἐκτύπα ἤδη εἰς τὴν
κιγκλιδωτὴν θύραν τῆς φυλακῆς.

— Ὁ διευθυντὴς ἐπέστρεψεν; ἦτο
ἡ πρώτη τῆς ἐρώτησις, ἀμα ὁ θυρωρὸς
ἐπεφάνη ὀπισθεν τῆς κιγκλίδος μετὰ τοῦ
ὀρμαθοῦ τῶν κλειδίων του.

Μάλιστα εἶχεν ἐπιστρέψει. Ἀλλὰ δὲν
ᾤφειλε νὰ ἔλθῃ πρὸ τῶν ὀκτώ.

Καὶ ὁ θυρωρὸς ἠτοιμάζετο νὰ ἐπ-
ανέλθῃ εἰς τὸ οἰκημῶν του.

Ἡ Ἰουλία παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ
νὰ εἰσέλθῃ, ὅπως ἀναμείνῃ εἰς τὸ γρα-
φεῖον. Φοβουμένη μήπως χάσῃ ἔστω καὶ
μίαν στιγμὴν ἠθέλε νὰ ἴδῃ τὸν διευθυ-
ντήν, ἀμα τῇ ἀφίξει του. Καὶ ἐπανέλαβε
τὴν θέσιν τῆς ἐπὶ τοῦ θρανίου, σιωπηλοῦ
μάρτυρος τοσοῦτων θλίψεων. Ἐν τῇ ἀνυ-
πομονῇ αὐτῆς ἦτο ἑτοιμος νὰ ὀρμήσῃ,
ὅσakis ἤκουε θύραν ἀνοιγομένην.

Ἐννέα ῥαι, δέκα ῥαι. Λέγουσιν ὅτι με-
τέβη ἀμέσως εἰς τὸ διευθυντήριον. Φύλα-
κες εἰσέρχονται, ἐξέρχονται, ἀνταλλάσ-
σωσι λέξεις εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ὑπηρε-
σίας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ Ἰουλία δὲν ἐννοεῖ
τίποτε. Περιμένει πάντοτε, ἐκάστη στιγ-
μὴ τῇ φαίνεται αἰωνιότης.

Ἐννοεῖ ἐπὶ τέλους λέξεις τινὰς ἐκ τῆς
συνομιλίας δύο φυλάκων. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν
ἔρχεται ἐκ τοῦ νοσοκομείου· τὸν πλησιάζ-
ει ἀμέσως.

— Πέτε μου, κύριε, τί πρέπει νὰ
κάμω διὰ νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν διευθυντήν;
Ἦλθα νὰ ἴδω τὸν σύζυγόν μου, ἀλλὰ δὲν
ἐπέτυχά ἀκόμη τὴν ἀδειαν ἀπὸ χθές.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ σύζυγός σας;

— Ὁ Ἰωάννης Τισσώ. Ἦτο χθὲς εἰς τὸ
νοσοκομεῖον.